

"Kupliva, huumaava huumori pirskahtelee sivuilta."

ENTERTAINMENT WEEKLY



Heidän suhteensa
on vain sumutusta
... eikö olekin?



USKO JO,



DANI BROWN

TAMMI



TALIA HIBBERT

Hanki elämä, Chloe Brownin kirjoittaja

TALIA HIBBERT

USKO JO,
DANI BROWN

Suomentanut Laura Haavisto



TAMMI

HELSINKI



Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Take a Hint, Dani Brown* ilmestyi Yhdysvalloissa 2020.

Copyright © 2020 by Talia Hibbert

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Laura Haavisto 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7530-7

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Toivottomille romantikoille
ja minulle itselleni*

KIITOKSET

Tällä kirjalla oli hampaat ja se imi minut kuiviin. Ajattelen mieluusti, että se on varsin viihdyttävää luetavaa, mutta pääset ehkä kiinni tunnelmaan, jos kuvittelet minut raatamassa kynnet verillä itkua vääntäen joka ikisen nokkelan ja sarkastisen kommentin eteen. En olisi pystynyt pakertamaan tätä luomusta kasaan ilman tukea, jota elämäni ihanilta ihmisiltä sain.

Kiitos ennen kaikkea perheelleni, joka piti minut hengissä, kun Dani ja Zaf yrittivät kuukausikaupalla nujertaa minut. Äiti, Sam, Tru, en tiedä, miten pystyitte elämään kanssani, mutta niin vain teitte. Hattua päästä. Olen teille kaikille kokiksen velkaa.

Kiitos tietenkin ihanalle agentilleni Courtney Miller-Callihanille ja kustannustoimittajalleni Nicole Fischerille, jotka suostuttelivat minut pois monilta kirjailijan kielelkeiltä ja antoivat minulle juuri sen mitä tarvitsin silloin kun sitä tarvitsin. Ilman teitä olisin varmaan kirjoittanut tämän kirjan uudestaan kymmenen kertaa enkä kolmea niin kuin nyt.

Kiitos HarperCollinsin uskomattomalle tiimille kaikesta tuestanne ja Georgina Kamsikalle ja Aimal Farooqille siitä,

että autoitte minua kuvaamaan kulttuuria, joka ei ole omani. Toivottavasti tein Ansareille oikeutta.

Viimeiseksi kiitos Kenya Goree-Bell, Layla Abdullah-Poulos, Mina Waheed, Therese Beharrie, Ali Williams, Yusra, Yasmin, Chiara, Umber ja Laila korvaamattomista neuvoistanne ja rohkaisustanne.

Kiitos myös Bree Runwaylle vuosisadan motivaatiobiisistä ”2ON”.

KIRJAILIJAN HUOMAUTUS

Pyydän huomioimaan, että tarinassa käsitellään arkoja aiheita, kuten läheisen perheenjäsenen kuolemaa ja yleistynyttä ahdistuneisuushäiriötä. Toivon, että olen kohdellut näitä aiheita niiden ansaitsemalla herkkyydellä.

PROLOGI

Täysikuu loisti kirkkaana ja korkealta, yö oli ihanteellinen noituuksille, ja Danika Brownilla oli hunajaa tissillään. Tarkemmin sanottuna vasemmalla tissillään.

”Voi helvetti sentään”, hän mutisi ja pyyhkäisi sen pois.

”Sitäkö haaveksitaan kesken palvontamenojen? Soo soo.”

Danin paras ystävä SORCHA istui alttarin virkaa toimittavan pienen pöydän toisella puolella. Hänellä oli kirkkaat ruskeat silmät, paksu tumma tukka ja vino hymy.

”En minä mitään haaveksinut”, Dani sanoi, vaikka todellakin oli haaveksinut. ”Rintani vain työntää nenänsä joka paikkaan.”

”Taas se jumalauta alkaa.” SORCHA pyöräytti silmiään ja matki Danin selkeää ääntämistapaa häiritsevän hyvin. *”Voi, säälikää kaikki minua ja minun uskomattomia kannujani, vaikka itsestäni kieltäydynkin jakamasta niitä –”*

”En usko, että rintakudosta voi jakaa, SORCHA.”

SORCHA mulkaisi häntä. ”No, jos voisi, antaisitko omastasi minulle?”

”En. Kuten sanoit, kannuni ovat uskomattomat. Nyt suu kiinni ja keskity.”

”Itsekäs naispaholainen. Turhamainen, kukkasipuliaivoinen...” SORCHAN kykyyn keksiä luovia solvauksia saattoi aina

luottaa. Hänen ilkamoiva mutinansa hiipui taka-alalle, kun Dani laski hunajapurkin kädestään ja asetti täyttämänsä astian pöydän keskelle. Astian takana seisoi, selkä Sorchan mustaa Madonnaa vasten, pieni kultainen Oshun-jumalattaren patsas.

Kuten kenellä tahansa itseään kunnioittavalla rakkauden, kauneuden ja yltäkylläisyyden jumalolennolla, Oshunillakin oli runsaasti koruja yllään eikä sitten juuri muuta – ellei lasketa mehiläisiä ja valtavaa tukkaa. Danilla oli vain vähän hiuksia, ei yhtään mehiläistä eikä taipumusta esiintyä alasti julkisilla paikoilla, eikä hän myöskään tuhlannut aikaansa romanttiseen rakkauteen, sillä kokemus oli osoittanut, että se oli vain energian tuhlausta, joka häiritsisi ammatillisten tavoitteiden saavuttamista. Sen sijaan ei ollut mitenkään erityisen merkityksellistä, etteivät Dani ja orisha olleet kyseisestä asiasta samaa mieltä. Kultainen patsas oli perintökalleus, jonka Dani oli saanut rakkaalta, jo edesmenneeltä mummiltaan – samalta naiselta, joka oli kerran sanonut hänelle: ”Sukupolvelta toiselle siirtyvässä tiedossa on voimaa, tulee se sitten niistä sinun kirjoistasi tai suvun vanhimman suusta.”

Danika oli samaa mieltä. Sitä paitsi mummin noitamaisten jalanjälkien seuraaminen oli hauskaa ja sujui häneltä luontevasti. Monivaiheisilla yöllisillä rituaaleilla ja sinnikkään mustan feministisen liikkeen uhmakkaalla historialla oli varmaan jotain tekemistä asian kanssa.

”No niin”, Sorcha tuuppasi häntä saatuaan ilmeisesti listattua kaikki Danin luonteen heikkoudet. Ja niin, kahden jumalan-kuvan jakaman pöydän äärellä, huoneessa jossa kynttilänvalo ja täysikuun loiste kietoutuivat laiskasti toisiinsa, Danika tarttui ystäväänsä käsistä ja sulki piirin.

”Aloita sinä”, Sorcha kuiskasi.

”Oletko varma?”

”Lopeta tuo. Sinä takuulla hingut päästä kutsumaan esiin yhtä sun toista.”

No siis, kyllä. Danin viimeisimmän tapailusuhteen päättymistä seuranneen kuukauden aikana hänen vaginansa oli peittynyt hämähäkinseittiin (vagina oli, valitettavasti, taipuvainen dramaattisuuteen), ja tämä sessio korkeamman voiman kanssa toivon mukaan toisi muutoksen kammottavaan asiointilaan.

Dani veti syvään henkeä ja aloitti. ”Hei, Oshun. Toivottavasti kaksoset voivat hyvin. Tässä kuussa minulla on tavoite, jota uskon sinun tukevan: tarvitsen uuden seksikumppanin.”

Sorchan silmät rävähtivät auki. ”Hetkinen. Onko tämä nyt hyvä idea?”

”Suu kiinni”, Dani sanoi tiukasti. ”Minulla on tässä juttu kesken.”

Sorcha – Sorcha kun oli – jatkoi siitä huolimatta. ”Luulin, että olit yhä poissa tolaltasi Jo’n takia.”

Dani loi häneen musertavan katseen. ”En ole koskaan ollut poissa tolaltani Jo’n takia. *Poissa tolaltaan* oleminen on hyödytön, aikaa vievä mielentila, jota välttelen kaikin keinoin.”

”*Oikeasti.*” Sana tihkui skeptisyyttä kuin kynttilät steariinia heidän ympärillään. ”Olisin nimittäin voinut vaikka vanhoa, että kun hän jätti sinut –”

”Hän ei jättänyt minua. Me emme olleet yhdessä, ja hän halusi siihen muutoksen, kun minä taas en.”

”Kun hän jätti sinut”, Sorcha jatkoi, koska Sorcha oli mukero, ”ostit kakkujauhoseoksen ja lisäsit siihen kananmunan ja söit koko sotkun raakana suoraan kulhosta –”

”Olen perso makealle”, Dani sanoi penseästi, ja se piti täysin paikkansa.

Sorcha huokaisi. ”Tajuat kai, että noidan ei ole hyväksi olla noin irrallaan omista tunteistaan?”

”Pötyä. Tunteeni ovat kyllä täysin hallinnassani, kiitos vain.”

”Paitsi niinä kertoina, kun et tiedä miten suhtautua siihen, kun seksikumppanisi rakastuu sinuun, ja aloitat siksi mättöputken.”

”*Se ei johtunut Josephinesta*”, Dani toisti. ”Oli varmaan menkat tulossa tai jotain.” Danika Brown ei murjottanut – tai ei ainakaan murjottanut omien ihmissuhteidensa takia. Ei ollut murjottanut sen jälkeen, kun oli yllättänyt ensirakkautensa hässimästä hymy huulilla jotakuta toista, eikä murjottaisi vastedeskään. Jo halusi romantiikkaa, eikä Dani keksinyt mitään, missä olisi ollut huonompi, joten he olivat päättäneet seksikumppanuutensa ja jatkaneet eri teille, ja kaikki oli hyvin.

Lukuun ottamatta sitä, etteivät he olleet enää puheväleissä.

Lukuun ottamatta sitä.

”Älä yritä horjuttaa keskittymistäni”, Dani sanoi jämäkästi – koska selvästikin ainoa tapa lopettaa tämä kammottava keskustelu oli olla jämäkkä. ”Tiedän mitä teen ja tiedän mitä haluan. Olen kohtalaisen järkevä aikuinen nainen, joka on matkalla vakituiseen virkaan seuraavan viidentoista vuoden sisällä ja joka haluaa huomattavan paljon säännöllistä suuseksiä eikä yhtään mitään muuta. Joten turpa kiinni ja anna minun nyt pyytää sitä.”

”Äh, ihan sama”, SORCHA tuhahti. ”Hyvä on. Pyydä sitten.” Ja ihme tapahtui: hän pyöräytti silmiään, huokaisi paheksuvasti, mutta tukki lopulta suunsa.

No. Jumalalliset tapahtumat on aina hyödynnettävä viipymättä.

Dani sulki silmänsä ja aloitti uudestaan. ”Oshun, tarvitsen säännöllisen orgasmien antajan.” Hän ajatteli Jo’ta ja lisäksi: ”Jonkun joka ei odota minulta enemmän kuin mitä voin antaa. Mielellään järkevänsorttisen, jolla on hyvä perse ja joka

keskittyy omiin tavoitteisiinsa. Itse en ole sellaista toistaiseksi onnistunut löytämään, joten jos vain tiedät jonkun, joka täyttää kriteerit... niin... johdata minut hänen suuntaansa. Anna joku vihje.” Kun Dani oli valmis, lämmin ja harvinainen rauhan tunne virtasi hänen ylitseen kuin auringon kultaama joki; oli kuin jumalatar olisi kuullut hänet ja luvannut tehdä parhaansa. Hän salli varovaisen hymyn kohottaa suupieliään ja nautti hehkuvasta hiljaisuudesta.

Hiljaisuudesta, jonka Sorcha pian rikkoi. ”Jestas, olet kyllä *niin* jousimies.”

”Murha. Aion syyllistyä murhaan.” Dani avasi silmänsä ja nousi polvilleen samalla kun silmäili pöytää tynest. Pitäisikö hänen läjäyttää parasta ystävänsä uskonnollisella artefaktilla – mikä olisi mahdollisesti riennaavaa – vai ras-kaalla vahakynttilällä? Kynttilä paloi, joten patsas sai luvan kelvata. Mutta kun Dani kurotti tarttumaan patsaaseen, jota-kin pudota mätkähti hänen mekkonsa monista piilotaskuista keskelle alttaria.

Itse asiassa se päättyi Oshunin jalkojen juureen ja keikkui nyt hunaja-astian reunalla.

Dani piti sitä jonkinlaisena merkinä. Todennäköisesti sel-laisena, jonka viesti kuului: *Ole hyvä äläkä tapa Sorchaa, katui-sit sitä enkä usko, että nauttisit vankilaelämästä.*

Sorcha siristi silmiään kynttilänvalossa eikä selvästikään pii-tannut siitä, että oli käynyt lähellä kuolemaa. ”Hetkinen, onko tuo myslipatukka? Minulla on sudennälkä.”

”Se on proteiinipatukka”, Dani oikaisi, otti sen käteensä ja ojensi Sorchalle.

”Mistä lähtien sinä olet syönyt proteiinipatukoita?” Muruset vain lentelivät, kun Sorcha taittoi patukasta paloja käsin kuin mikäkin käytöstavaton pakana, mikä hän olikin.

”En minä syökään. Sain sen yhdeltä tyypiltä. Luoja, Sorch, kauhea sotku eikä me olla vielä edes saatu invokaatiota päätökseen. Etkö sinä halunnut pyytää jotain liittyen siihen luovan kirjoittamisen kilpailuun, johon osallistuit?”

”En usko, että siitä olisi apua.” Sorch nauraa tuhahti. ”Me ollaan kyllä ihan *paskoja* noitia.”

Dani puuskahti. ”Puhu vain omasta puolestasi. *Minä* keskityn hetkeen ja olen virittynyt oman todellisuuteni taikavoimaisuuden taajuudelle.”

”Mistä lähtien?”

”Siitä lähtien, kun esitin pyyntöni, ja nyt odotan merkkiä!”

Sorch heitti proteiinipatukan tyhjän kääreen pöydälle. ”Meidät tuntien sinulta jää se takuulla huomaamatta.”

LUKU 1

Viisi kuukautta myöhemmin

Yliopiston kahvila oli kuin surkea biisi: tuskallisen toisteinen ja luonnottoman hyväntuulinen. Maitoa höyrytettiin, nimiä sirkutettiin ja baristat säteilivät aivan kuin moiselle iljettävän pirteälle toiminnalle olisi ollut tarvetta. (Ei todellakaan ollut.) Dani oli myöhässä töistä, ja kahvipapujen jauhamisesta kuuluva ääni oli taustamusiikkia hänen fantasioilleen murhata kaikki paikalla olijat.

Itse asiassa hän oli ajatellut murhia melko paljon viime aikoina. Ehkä hänen olisi syytä käydä vähän juttelemassa asiasta, tai kenties se vain oli luonnollista seurausta siitä, että sattui asumaan Maa-nimisellä planeetalla.

”Jestas”, Sorcha mutisi ja sekoitti puoli kiloa sokeria latteensa. ”Ovatko ihmiset aina näin kovaäänisiä?”

”On maaliskuu. Lukukauden loppu hämmöttää. He ovat” – Dani antoi katseensa kiertää kahvilassa kuhisevissa aivan liian pirteissä opiskelijoissa – ”*toiveikkaita*.”

”Jonkun olisi syytä löytää siihen vastalääke. Totaalisen epäkohteliasta näin maanantaiaamuna.”

Ennen kuin Dani ehti yhtyä sanoihin sydämensä pohjasta,

barista mäjäytti kaksi take away -mukia tiskille. ”Vihreä tee ja musta kahvi Danikalle.”

”Kiitos.” Danika otti juomat ja pakeni paikalta.

”Musta kahvi”, Sorcha mutisi, kun he puikkelehtivat ihmis-massassa. ”Se on sinun *ystävällesi*, komealle herralla vartijalle, eikö olekin?”

”Hänellä on nimikin.”

”Ja minä haluaisin huutaa sitä.”

Dani oli tukehtua nauruunsa. ”Sorcha, sinä olet *lesbo*.”

”Kiitos, että huomaisit. Mutta hei, Dan, tähän on vain kahvilajutustelua. Tytöt on tyttöjä! Mistä puheen ollen tässä kohtaa sinä myönnät kaikki ne likaiset jutut, joita haluaisit tehdä niin sanotulle ystävällesi Zafirille.”

Nimi sai Danin kurtistamaan kulmiaan – lähinnä siksi, että jos hän ei olisi tehnyt niin, hän olisi ehkä hymyillyt, minkä Sorcha olisi tulkinnut väärin tahallaan. ”En ikinä tekisi mitään likaisia juttuja Zafirille. Hän on mukava mies.”

”*Mukavako?*” Sorcha rääkäisi epäuskoisena. ”Zaf? Zafir Ansari? Se iso, yrmeä kusipää, joka pitää puolta porukasta täällä kauhun vallassa?”

Dani siemaisi vihreää teetään. ”Hän on oikein kiva, kun häneen tutustuu.”

”*Kivako?*” Sorchan äänenkorkeus alkoi lähennellä sietämätöntä.

Ehkä hän oli oikeassa; *kiva* saattoi olla liioittelua. Mutta Zaf oli hyväntahtoinen, ja hyväntahtoiset miehet olivat aina olleet Danin heikkous; heitä oli uskomattoman harvassa. Valitettavasti Zaf myös vältteli tuijottamasta Danin rintamusta niin sinnikkään päättäväisesti, että se kieli joko välinpitämättömyydestä tai ylenpalttisesta ritarillisuudesta – eikä Dani voinut sietää ritarillisuutta miehissä. Se ohjasi heidät usein tekemään

harkitsemattomia päätöksiä, kuten kutsumaan hänet syömään ennen seksiä tai viipyilemään ja juttelemaan seksin *jälkeen*.

”Zaf, niin komea kuin hän onkin, ei ole vaihtoehto. Odotan merkkiä”, hän muistutti Sorcha. ”Runkkaan vain ajatukselle hänen parrastaan, kunnes täydellinen seksikumppani ilmestyy kuvioihin.”

Sorcha mietti asiaa hetken ennen kuin kohautti olkiaan. ”Selvä. Sopimattomista herkuista puheen ollen, huvittaisiko lähteä myöhemmin lounaalle siihen pizzapaikkaan, missä on se seksikäs heterotarjoilija?”

”En pääse. Töitä.”

”Sinulla on jumalauta aina –”

Ennen kuin Sorcha sai sanottua epäilemättä paikkansa pitävän lauseensa loppuun, joku mies pölähti heidän eteensä kuin myyrä maan alta. Dani räpäytti silmiään ja pysähtyi äkillisesti. ”Ai. Anteeksi.”

Mies ei näyttänyt kuulevan. Hän oli pitkä ja vaalea, ja hänellä oli vaivaton, vetovoimainen hymy, joka kertoi, ettei hän ollut koskaan kohdannut estettä, jota ei olisi saanut jyrättyä. Siitä osoituksena hän kehräsi: ”Hyvää huomenta”, ja hänen katseensa ohjautui Danin rintakehälle kuin tisseihin hakeutuva ohjus. ”Ei ole tarkoitus häiritä –”

”Mutta tässä sitä vain ollaan”, Sorcha huokaisi.

Pitkä, Vaalea ja Tyhmä jätti hänet urheasti huomiotta. ”– mutta kun näen naisella punaista huulipunaa ennen aamuyhdeksää” – mies iski silmää – ”no. Minun on yksinkertaisesti vain pakko palkita hänet.”

Dani tuijotti miestä. ”Palkitako? Millä? Otan nimittäin vastaan vain kirjoja tai ruokaa.”

Miehen kasvoilla häilähtävä ärtymys antoi ymmärtää, ettei Danikan *puhuminen* kuulunut hänen erinomaiseen

käsikirjoitukseensa. Hän kuitenkin tokeni suhteellisen vaittomasti. ”Ruokaa on tarjolla.” Mies hymyili. ”Jos siis sallit minun viedä sinut illalliselle.”

Dani pudisti surullisena päätään ja kääntyi Sorchan puoleen. ”Toimiikohan tuo koskaan? Kai sen täytyy toimia, kun ne vain jatkavat.”

Sorcha onnistui ilmaisemaan valtavan määrän inhoa yhdellä huokauksella, mitä taitoa Dani oli aina kadehtinut. ”Niin kai. Tai ehkä ne eivät vain ole kyllin fiksuja, jotta ymmärtäisivät yhteyden naisten keskeyttämisen ja sen välillä, ettei kukaan ikinä milloinkaan vapaaehtoisesti kosketa heitä.”

Mies hätkähti, virheettömät kulmat vetäytyivät kurttuun. ”Hetkinen”, hän kivahti. ”Puhutteko te *minusta*?”

”Eikö se nyt ole aika ilmeistä?” Dani totesi lempeästi.

Blondi kihisi hetken kiukusta ennen kuin päästi suustaan säkenöivät sanat ”vitun läski lutka” ja ryntäsi tiehensä.

”Voi sentään”, Dani huokaisi. ”Hän pitää minua läskinä lutkana. Saatan kuolla särkyneeseen sydämeen.”

Sorcha pyöräytti silmiään.

Ääni Zafir Ansarin korvassa kuiskasi: ”Mitä mietit?”

”Sitä miten paljon haluan sinua.”

”Siinä tapauksessa ota –”

Zaf keskeytti äänikirjan ja hänen yksittäinen kuulokkeensa vaimeni. Toisinaan työn lomassa saattoi lukea. Tänään ei ollut sellainen päivä.

Hän irrotti kuulokkeiden johdon, kietoi sen puhelimensa ympärille ja laittoi molemmat taskuunsa. Samalla hän piti tiukasti silmällä Echo-rakennuksen ulko-ovea ja mulkaisi langanlaihaa poikaa, jolla näytti olevan pyjama hupparinsa alla ja joka yritti hiippailla sisään näyttämättä henkilökorttiaan.

”Hei. Sinä.” Kuten useimmat Zafin suusta kuullut lausahdukset, sanat tulivat ulos ärtyneenä murinana. ”Tule tänne.”

Nuorukainen pysähtyi ja nosti kätensä ilmaan. Toisessa oli puhelin ja toisessa... bagel. ”En pysty ottamaan henkkarian esiin”, hän sanoi anteeksipyyttävästi ja oli aikeissa jatkaa matkaa aivan kuin se olisi ollut jotenkin hyväksyttävää.

”Tule. Tänne”, Zaf toisti. Sitten hän nousi seisomaan, mikä yleensä sai ihmiset tottelemaan, sillä hän oli entinen rugby-pelaaja.

Nuori mies nielaisi silmät suurina ja lähestyi häntä kuin toruja saanut koiranpentu.

”No niin”, Zaf sanoi kärsivällisesti. ”Laske kamasi pöydälle.”

Ote irtosi apeasti sekä puhelimesta että bagelist.

”Kappas vain. Nyt on kädet vapaat.” Zaf valvoi yhä toisella silmällä ulko-ovea, mistä aamuruuhkan hiivuttua kulki enää yksittäisiä tulijoita, ja sanoi: ”Henkilötodistus.”

Huokaillen ja puhisten nuorukainen kaiveli tuhannet taskunsa ennen kuin löysi opiskelijakorttinsa, joka todisti, ettei hän luultavimmin ollut tullut pöllumään ruumista tai nyysimään räjähtävää kaasua. ”Myöhästyn kohta”, hän mutisi ojentaessaan korttiaan.

”Ei ole minun ongelmani.” Zaf otti kortin ja näytti sitä pöydällään olevalle lukulaitteelle. ”Tiedätkö, mitä minä *voisin* tehdä? Voisin panna teistä ihan jokaisen tuohon jonoon odottamaan, että skannaan korttinne. Mutta minä olen mukava mies.” Se ei täysin pitänyt paikkaansa, mutta ei hän myöskään ollut täysi mulkku. ”Niinpä käytän silmämuniani sen sijaan. Helppoa teille, helppoa minulle. Paitsi jos ette laita korttianne silmämunieni *ulottuville*. Sitten se ei ole kovin helppoa, sillä minulla ei ole röntgenkatsetta. Minäpä näytän yhden asian.” Skannattuaan kortin Zaf roikotti sitä sinisestä kaulanauhasta,

johon oli painettu yliopiston logo. ”Tiedätkö, mihin tämä menee? Siihen kaulan ympärille. Silloin ei tarvitse valita bage-
lin pitelemisen ja minun ärsyttämiseni välillä. Kuulostaako
hyvältä?”

”En minä voi laittaa sitä kaulaan roikkumaan”, nuorukainen
sopersi. ”Näyttäisin ihan idiootilta.”

”Olet menossa labraan *Seikkailuhetki*-sarjan pyjama päälläsi.
Näytät jo valmiiksi idiootilta, ja viiden minuutin päästä opet-
tajasi sanoo samaa.”

”Minä – mitä?” Hän katsoi alaspäin. ”No, voi helvetti
sentään.”

”Tule tänne.” Zaf pujotti kaulanauhan pojan takkuisen tukan
yli. ”Nyt voit häipyä.”

Seurasi vihaisia mulkaisuja ja epämääräistä jupinaa ennen
kuin poika otti ja häipyi.

Sitten Zafin oikealta puolelta alkoi kuulua hidasta, ival-
lista kättentaputusta, mistä hän tajusi heti, että hänen veljen-
tyttönsä oli saapunut paikalle. Hän kääntyi katsomaan tyttöä,
ja hänen tavanomainen huono tuulensa kaikkosi. ”Fluffy! Mitä
sinä täällä teet?”

Tytön mustalla rajatut silmät suurenivat varoittavasti, ja sit-
ten hän nyökkäsi takanaan seisovaa tyttöporukkaa kohti.

Zaf rykäisi ja yritti estää suupieliään kohoamasta. ”Sori. Siis
Fatima.” Hän heilautti kättään tytöille. ”Moi, Fatiman kaverit.”

”Voitko nyt relata?” Fatima pihisi. ”Olet niin nolo.”

”Yritin olla cringe. Täytyy näköjään yrittää enemmän.”

Fatima murisi hänelle kuin pieni leijona ja kääntyi hätiste-
lemään kavereitaan. ”Nähdään ylhäällä, jooko?” Kun he nyök-
käsivät ja liukenivat paikalta, Fatima kääntyi uudestaan Zafin
puoleen. ”Nyt tajuan, miksi olet valinnut tämän työn. Saat vit-
tuilla ihmisille ihan ammattimielessä.”

Voiko universumilta pyytää täydellistä sänkyseuraa – ja saada toivomansa?

Danika Brown tietää, mitä haluaa: akateemisen uran ja säännöllistä seksiä. Ei romantiikkaa. Siitä seuraa vain hankaluksia. Jälkimmäinen toive tuntuukin toteutuvan komean ex-rugbypelaaja Zafir Ansarin muodossa, kun tämä pelastaa Danin pieleen menneen paloharjoituksen päätteeksi ja video heistä menee viraaliksi. Pian Dani nimittäin huomaa suostuneensa esittämään Zafin tyttöystävää, jotta tämän hyväntekeväisyysprojekti saisi nostetta. Asiat kuitenkin mutkistuvat, kun kuvaan tulee mukaan jotain, mikä muistuttaa epäilyttävästi lämpimiä tunteita. Pitäisikö Danin uskoa universumin heittelemiin vihjeisiin?

”Riemukas, hellä ja kuumaakin kuumempi.
Lumoaa taatusti lukijansa.”

PUBLISHERS WEEKLY

”Taas loistava, tunnekylläinen romaani. Elämää uhkuvien
päähenkilöiden välinen kemia saa ilman väreilemään.”

LIBRARY JOURNAL



www.tammi.fi



9 789520 475307

84.2

ISBN 978-952-04-7530-7

Kannen kuvitus ja suunnittelu: Ashley Caswell
Kirjailijan kuva: Ed Chappell